

Å søke hjelp er et åndelig prosjekt

Jeg tror det kan være bra å la immunsystemet få jogge seg litt en gang iblant. Selv har jeg vært heldig med det. For fem år siden hadde jeg en skikkelig runde, og nå har influensaen vært på besøk i nesten 14 dager. Det er jo ikke gøy å være syk, og mange har som meg opplevd hodepine og kvalme som nesten ikke er til å holde ut. Da er det ikke så mye jeg kan gjøre alene, uansett hvor god healer jeg selv er. Jeg er avhengig av hjelp, og for å få det må jeg spørre. Jeg kjenner mange som er redde for å spørre om hjelp, som om det i seg selv er et nederlag. I løpet av årene har jeg møtt ganske mange som tankemessig har regredert tilbake til middelalderens forståelse av sykdom. Kanskje ikke så ekstremt at de mener de er straffet av Gud, men det kan minne om det. Ideen om at alle er sin egen lykkes smed, har et skyldaspekt ved seg som automatisk dukker opp hvis man tror man er omnipotent, med totalt ansvar for eget liv og egen skjebne. For hvis sykdom er din egen "feil", er det kanskje ikke så gøy å vise det for verden? Misforstå meg rett, du er selvfølgelig en del av din egen historie, og kan absolutt påvirke den, men det er et annet aspekt jeg ønsker å ta opp.

Jeg tenker på den greske myten om Kheiron, den sårede healer. Zevs voldtar hans mor. Moren skaper seg om til en hest for å komme unna, men Zevs gjør det samme. Alle vet at Zevs er farlig for sine barn og kan drepe dem, slik en hannkatt kan. Voldtekten gjør moren gravid og hun føder en kentaur, halvt menneske og halvt hest. Moren blir så skamfull at hun fortrenger alt som har skjedd og skaper seg om til en blomst. Dermed ender barnet uten foreldre, med en far han ikke kan møte og en fraværende mor. Han blir oppdratt av de andre gudene og utvikler seg til gudenes healer. Men så blir han selv såret og kan ikke hjelpe seg selv. For å få hjelp må han "ned av sin høye hest", han må oppgi sin guddommelighet, reise ned i dødsriket og bli et dødelig

menneske. Det handler om ydmykhet, om å møte sin egen smerte og ikke bare kompensere for den. Og han må be om hjelp!

Poenget er ganske enkelt: Der vi selv er blinde, kan vi ikke se. Vi trenger hjelp. Og vår ærgjerrighet og arroganse hjelper ikke. Heller ikke ideen om at vi ikke vil ligge andre til last. Å tenke slik er heller ikke nødvendigvis snillhet. Jeg hadde en farmor som nektet å ta imot gaver. Hun frarøvet sine barnebarn gleden av å gi. Buddhistene sier: Det er den som gir som skal takke, for det er den som gir som får følelsen av å være god!

Isolasjon og selvforsynthet er ikke spirituelle verdier. Å trekke seg tilbake er et medfødt overlevelsesmønster vi deler med amøber og dyr. Men det er ikke noe høyverdig i seg selv.

Det er samarbeid og fellesskap som er det vanskelige. For hjertet vil dele. Ikke bare fra deg, men også til deg. Energien i hjertechakra er som en bumerang. Like viktig som det er å gi klienten din muligheten til å si takk til deg, like viktig er det å gi andre muligheten til å hjelpe deg. For sannheten er at vi ikke bare trenger hjelp, vi vokser ved å la andre berøre og hjelpe. Jeg er kjempeglad for mine hjelpere, og jeg er overbevist om at de er glade for å kunne hjelpe meg. Bedre kan det ikke bli!

- Inge Ås
Daglig leder av
ILIANA-akademiet og forfatter